

ת"פ 59453/05/20 - מדינת ישראל נגד אל מועתצם באללה גיאוי

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

לפני כבוד סגן הנשיאה, השופט אליהו ביתן
29 באפריל 2021 ת"פ 59453-05-20
מדינת ישראל נ' גיאוי(עציר)

בעניין:
המאשימה:
נגד
הנאשם:

מדינת ישראל

אל מועתצם באללה גיאוי (עציר)

נוכחים:

ב"כ המאשימה, עו"ד חנה מוצ'ה

הנאשם ובא-כוחו, עו"ד מוחמד ג'אברין

מתורגמן לשפה הערבית, מר וודיע אלצאנע

גזר דין

1. בטרם שמיעת הראיות בתיק, הגיעו הצדדים להסדר טיעון במסגרתו הוגש נגד הנאשם כתב אישום מתוקן, והנאשם הודה בכל עובדות כתב האישום המתוקן מלבד אלה שבסעיפים 6 ואילך באישום השני, והתביעה הצהירה כי תסתפק בהודאת הנאשם כאמור.

אלה הם עיקרי עובדות כתב האישום המתוקן בהן הנאשם הודה -

הנאשם הינו תושב אידנא שבגדה המערבית והוא פעיל חמא"ס. בתאריך 09.04.20 הוא נפגש עם ידידיו מוחמד טמיזה (להלן: "מוחמד"), תושב אידנא, ודאוד אל קרנאוי (להלן: "דאוד"), תושב רהט, סיפר לדאוד שהוא פעיל חמא"ס וכי שמע ממוחמד על תכניתם לגנוב נשק מבסיס צבאי, וביקש מדאוד שיעביר אליו מידע על בסיס צבאי או בית החייל שניתן לגנוב ממנו נשק.

בכך ניסה הנאשם לשדל את דאוד למסור לו מידע העלול לשמש לביצוע פשע של הובלה וסחר בנשק שלא כדין.

בתאריך 12.04.20 החליטו הנאשם, דאוד ומוחמד להיכנס לבסיס צה"ל במשמר הנגב (להלן: "הבסיס") ולגנוב משם כלי נשק. דאוד פנה לאמג'ד אל קרנאוי (להלן: "אמג'ד"), חייל צה"ל ששירת בבסיס, והציע לו להצטרף לגניבת הנשק, כשתפקידו יהיה לתצפת בצומת סמוך ולדווח על הגעת המשטרה, ואמג'ד הסכים לכך והצטרף לקשר. תכניתם של הנאשם והאחרים היתה לפרוץ למחסן הנשק בבסיס, לגנוב מתוכו כלי נשק, להעבירם לגדה המערבית ולמכור אותם שם. ואמג'ד היה אמור לקבל סכום כסף מסוים והיתרה היתה אמורה להתחלק בין הנאשם, דאוד ומוחמד באופן שווה. וצוין שהנאשם היה מודע לכך שכלי הנשק שימכרו בגדה המערבית יכולים להגיע לידי פעילי טרור.

עמוד 1

במעשיו אלה הנאשם קשר קשר להיכנס לבסיס צבאי, לפרוץ לנשקיה ולגנוב כלי נשק ולהובילם לגדה המערבית ולמכרם שם.

2. על יסוד הודאת הנאשם בעובדות כתב האישום המתוקן כאמור, הוא הורשע בעבירות של ניסיון לשידול לאספקת אמצעים לביצוע פשע, לפי סעיף 498 וסעיף 33 בחוק העונשין התשל"ז-1977, וקשירת קשר לפשע, לפי סעיף 499(א)(1) בחוק העונשין התשל"ז-1977.

3. הודאת הנאשם נמסרה במסגרת הסדר טיעון בגדרו המליצו הצדדים לבית המשפט להטיל על הנאשם 28 חודשי מאסר בפועל מיום מעצרו, מאסר על תנאי, ופיצוי בסך ₪ 10,000 לכל אחד משני החיילים שנפגעו באירוע.

4. ב"כ המאשימה עמדה על חומרת העבירות ופוטנציאל הסיכון שלהן לביטחון המדינה ולביטחון חייליה וציינה שבנסיבות אחרות המדינה היתה עותרת להטלת עונש מאסר במספר דו ספרתי של שנים. טענה, כי מקרה זה יוצא דופן בכך שחברו בו קשיים ראייתיים במישורים שונים, בעיקר כאלה הנוגעים לעניינים חסויים, ולשיטות ואמצעים שהופעלו שלא ניתן לחשפם וגם לא ניתן היה להוציא עליהם תעודת חיסיון. ציינה שבפרשה זו הובאו לדין ארבעה נאשמים וגם ביחס לנאשמים האחרים המדינה הסכימה לענישה קלה בשל אותם אילוצים וקשיים. והדגישה שההחלטות בעניינים אלה התקבלו תוך התייחסות למלוא החומרים שבתיק, כולל אלה שלא ניתן לפרט. ציינה כי מוחמד טמיזה נידון ל-24 חודשי מאסר בפועל ואמג'ד אל קרנאו נידון ל-20 חודשי מאסר בפועל. הדגישה כי העמדה העונשית של התביעה בתיק זה אינה מייצגת בשום אופן את רמת הענישה ההולמת למעשים כאלה והיא תוצאה של אילוצים מיוחדים. וביקשה לכבד את הסדר הטיעון.

ב"כ הנאשם הצטרף לדברי ב"כ המאשימה. טען כי הנאשם הודה במיוחס לו לאחר שהנאשמים האחרים בפרשה הודו בנסיבות דומות ונידונו במסגרת הסדרי טיעון; ציין שהנאשם שקל את הסיכון והסיכון שבניהול התיק, ובחר להודות במעשים, למרות הקושי הראייתי שעמד בפני התביעה; מסר שהנאשם נשוי ואב לשני ילדים. וביקש לכבד את הסדר הטיעון.

5. הפרשה בה מדובר חמורה ביותר. קבוצת אנשים שכללה שני תושבי השטחים, תושב ישראל וחייל צה"ל, חברו יחדיו למעשה נפשע של חדירה לבסיס צבאי לשם גניבת כלי נשק, במסגרתו הותקפו שני חיילי צה"ל. החבורה תכננה את מהלכיה, הצטיידה ונערכה בהתאם, וזממה כמעט ועלה בידה. חלקו של הנאשם בפעילות המתוארת היה מרכזי ומשמעותי ולמעשה הוא זה שיזם את המהלכים העיקריים. העובדה שהנאשם היה פעיל חמא"ס וידע שכלי הנשק שיגנבו וימכרו עלולים להגיע לידי פעילי טרור, מעצימה את חומרת המעשים, את הסכנה הכרוכה בהם ואת מידת אשמו של הנאשם. ואם בסופו של דבר העובדות היו מתבררות והנאשם היה מורשע בכל המעשים שיוחסו לו בכתב האישום, עונשו הצפוי היה חמור לאין ערוך מזה המומלץ על ידי הצדדים.

6. אלא שעד להגעה לשלב העונש יש לעבור את שלב הוכחת האשמה. וכאן, כפי שהתביעה הצהירה, עמדו בפני התביעה קשיים של ממש להוכחת המיוחס לנאשם, הנוגעים בעיקר לצורך בשמירת פרטים חסויים ובקושי לחסות אותם בתעודת חיסיון. במצב דברים זה יש לתת משקל להודאת הנאשם שניתנה במסגרת הסדר טיעון שכלל המלצה משותפת לעונש, שבלעדיה ספק אם התביעה יכלה להוכיח את העובדות בהן הנאשם הודה. ולהתחשב בציפיית הנאשם שהמלצת הצדדים לעונש תכובד. נראה שהסדר הטיעון מגלם את שיקולי הסיכון והסיכוי של כל צד, והנימוקים שהביאו את התביעה להסכים לו ענייניים

וסבירים. והעונש המומלץ עומד ביחס מתאים לעונשים שהוטלו על המעורבים האחרים בפרשה. משכך, החלטתי לכבד את המלצת הצדדים לעונש.

7. בהתחשב באמור, אני מטיל על הנאשם את העונשים הבאים-

1. 28 חודשי מאסר בפועל מיום מעצרו.
2. 12 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר שלא יעבור עבירה נגד בטחון המדינה או עבירת נשק, מסוג פשע.
3. פיצוי לכל אחד מהמתלוננים, ע.ת.2 וע.ת.3, בסך 10,000 ₪.

זכות ערעור תוך 45 יום.

**ניתנה והודעה היום י"ז אייר
תשפ"א, 29/04/2021 במעמד
הנוכחים.
אליהו ביתן, שופט
סגן הנשיאה**